

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7CoCsp/20/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120328357
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:6120328357.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Marty Polyákovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti: žalovaný 1. L. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX, žalovaná 2. B. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX, o zaplatenie 7 570,26 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice č. k. 5Csp/53/2020-188 zo dňa 4. októbra 2021 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku, ako aj vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaným v 1. a 2. rade voči žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie čiastočne do sumy 112 euro zastavil (I. výrok) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (II. výrok). Žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100 %. V ďalšom výroku uviedol, že o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (III. výrok). Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 9, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o bankách“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), g), h), i), l), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), ako aj zisteným skutkovým stavom, na základe čoho dospel k záveru, že konanie je potrebné čiastočne zastaviť (čo do sumy 112 eur) a vo zvyšnej časti žalobu zamietnuť.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, domáhal proti žalovaným zaplatenia peňažnej sumy vo výške 7 570,26 eur na tom skutkovom základe, že mu bola postúpená na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorú uzavrel s jeho právnym predchodcom - Slovenskou sporiteľňou, a. s. pohľadávka voči žalovaným.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalovaní ako dlžníci uzavreli dňa 07.02.2013 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver 6 000 eur ako spotrebný úver na čokoľvek. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá v rozsahu 17,90 % ročne, spôsob poskytnutia úveru jednorazovo, výška splátky 119,01 eur mesačne k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, pričom splatnosť prvej splátky bola dohodnutá k

15.03.2013. Splatnosť úrokov a poplatkov bola dojednaná ku dňu splátky v kalendárnom mesiaci a počet splátok 120. Konečná splatnosť úveru bola dohodnutá 15.02.2023 s tým, že ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 21,51 %, priemerná hodnota RPMN 14,11 % a celková čiastka spojená s úverom 13 764,92 eur. Tiež banka uviedla, že ručenie alebo poistenie sa nevyžaduje. Pokiaľ ide o predpoklady použité na výpočet RPMN, tak úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, pričom dlžník mal plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v úverovej zmluve. Dohodnutý typ a výška úrokovej sadzby platila za predpokladu, že dlžník počas celého obdobia trvania úverového vzťahu spĺňa podmienky pre poskytnutie zľavy z úrokovej sadzby uvedenej po zverejnení. V článku II tejto zmluvy boli dojednané aj poplatky, ktoré mali platiť žalovaní, a to spracovateľský poplatok 169 eur jednorazovo, poplatok za správu úveru 2,99 eur mesačne a poplatok za poistenie úveru 4,02 eur mesačne. Podľa článku I bod 10 bola banka oprávnená v prípade porušenia zmluvných povinností vyhlásiť predčasnú splatnosť pohľadávky. Z článku III časť 2 označená ako "Súhlas s poistením úveru" vyplýva, že dlžník, a to žalovaný v 1. rade L. má záujem zabezpečiť plnením z tohto poistenia pohľadávku banky, a to rozšírený súbor poistenia. Podpisom úverovej zmluvy dlžník súhlasil s poistením schopnosti splácať tento úver, a to v rozsahu poistného dohodnutého podľa bodu 2 v tejto časti. Súčasťou úverovej zmluvy boli aj štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, s ktorými bol oboznámený dlžník v 1. rade L. M., a to dňa 07.02.2013, pričom tieto informácie obsahovali údaje o poskytnutom úvere. Výzvou zo dňa 27.02.2018 žalovaní boli vyzvaní, aby uhradili nezaplatené omeškané splátky vo výške 1 190,22 eur ku dňu 27.02.2018. Následne právny predchodca žalobcu listom zo dňa 01.04.2018 s poukazom na bod 8.1 písm. a) Produkčných obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Slovenskej sporiteľne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru z dôvodu porušenia zmluvných povinností, pričom toto oznámenie bolo adresované obom žalovaným. Súčasťou úverovej zmluvy boli aj všeobecné obchodné podmienky, ktoré bližším spôsobom upravovali práva a povinnosti zmluvných strán, ako aj Sadzobník poplatkov a náhrad Slovenskej sporiteľne a. s., ktorý obsahoval poplatky, ktoré si účtoval právny predchodca žalobcu. Tiež výzvou zo dňa 22.08.2019 boli žalovaní vyzvaní právnym predchodcom žalobcu na úhradu dlžnej sumy vo výške 7.346,70 eur z dôvodu, že boli v omeškaní so splácaním viac ako 3 mesiace so splácaním. Z prehľadu bankových operácií týkajúce sa a súvisiace s úverom, ktoré obsahovali výber aj vklad ako aj ďalšie finančné operácie, vyplývajú jednotlivé úhrady, ako aj ďalšie finančné operácie týkajúce sa takéhoto úverového vzťahu. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 10.12.2019 oznámil žalovaným postúpenie pohľadávky, ktorú postúpil na žalobcu v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1013/2019/CE v spojení s prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok bola pohľadávka, ktorá je predmetom tohto konania, bola postúpená na žalobcu.

4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní uzatvárali vyššie uvedenú zmluvu ako spotrebiteľia a právny predchodca žalobcu mal postavenie veriteľa s poukazom na § 2 písm. a), b) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Primárne súd prvej inštancie skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu, nakoľko si žalobca uplatňoval svoj nárok z titulu postúpenej pohľadávky. Po vykonanom dokazovaní dospel k názoru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky a to najmä splnenie podmienky, že by platným spôsobom predčasne zosplatnil takýto úver a postúpená pohľadávka by tak bola splatná. Súd prvej inštancie poukázal na obsah úverovej zmluvy, z ktorej vyplýva, že dátum poslednej splátky bol dojednaný 15.02.2023, pričom žalobca preukázal, že došlo k porušeniu zmluvných povinností zo strany žalovaných, pretože riadne a včas nesplácali úver v dôsledku čoho právny predchodca žalobcu oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 01.04.2018 ako aj výzvou zo dňa 22.08.2019 oznamoval žalovaným predčasné zosplatnenie úveru. Zároveň výzvami zo dňa 27.02.2018 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaných na zaplatenie omeškaných splátok, pričom listom zo dňa 10.12.2019 im oznamoval postúpenie pohľadávky na žalobcu. Konštatoval, že žalobca v konaní nepredložil žiadny listinný dôkaz o tom, že by účinným spôsobom doručil žalovaným či už výzvu na zaplatenie omeškaných splátok alebo vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, a preto ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky /09.12.2019/ nebola pohľadávka splatná nakoľko nedošlo k jej predčasnému zosplatneniu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V dôsledku uvedených skutočností tak neboli splnené zákonné podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, pretože ide o bankovú pohľadávku, ktorú možno postúpiť len, ak v čase postúpenia bola splatná. Okrem toho žalobca nepreukázal ani doručenie osobitnej výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalovaným, a to pred postúpením pohľadávky. Z uvedených dôvodov tak išlo o neplatné postúpenie pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonom a to podľa § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Preto súd prvej inštancie žalobu zamietol. Zároveň uviedol, že aj v prípade ak by došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, tak by nebolo možné žalobe vyhovieť, a to z dôvodu, že úver bol poskytnutý vo výške 6 000

eur, pričom zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala všetky zákonné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. Na základe jednoduchého matematického prepočtu možno zistiť, že je uvedený nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú mali zaplatiť žalovaní ako spotrebiteľia, pretože tá predstavuje sumu 14 281,20 eur /119,01 eur x 120 mesačných splátok/, pričom v zmluve je nesprávne uvedený údaj 13 764,92 eur. Tento údaj tiež s poukazom na § 2 písm. g/, h/, i/ zákona č. 129/2010 Z. z. ovplyvňuje aj výšku ročnej percentuálnej miery nákladov. Celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom sú vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19. Keďže celkové náklady spotrebiteľov sú tak vyššie ako bolo pôvodne uvedené v úverovej zmluve, tak je možno dôvodne predpokladať, že ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená v nesprávnej výške a to v neprospech spotrebiteľov. Podľa názoru súdu prvej inštancie nebol pri výpočte RPMN tiež zahrnutý aj spracovateľský poplatok, resp. mesačný poplatok za správu úveru a poplatok za poistenie úveru, ktorý súvisel s poskytnutím úveru, pretože tieto poplatky sa účtovali len v súvislosti s uzavretou úverovou zmluvou a teda podľa § 2 písm. g/ zákona č. 129/2010 Z. z. je potrebné ich započítať do celkových nákladov nakoľko možno odôvodnene predpokladať, že boli podmienkou poskytnutia takéhoto úveru. Z uvedených dôvodov, keďže bola nesprávne uvedená celková výška čiastky, ktorú mali zaplatiť žalovaní ako aj RPMN v neprospech spotrebiteľov, bol úver s poukazom na § 9 ods. 2 písm. j/ v spojení s § 11 ods. 1 písm. b/, d/ zákona č. 129/2010 Z. z. bezúročný a bezpoplatkový. V dôsledku tejto skutočnosti tak žalovaným vznikla povinnosť zaplatiť len istinu, ktorú čerpali ako úver a to v rozsahu 6 000 eur, pričom aj z vyjadrenia samotného právneho zástupcu žalobcu vyplýva, že žalovaní vykonali úhrady nad rozsah čerpaného úveru. Preto súd prvej inštancie žalobu aj z tohto dôvodu zamietol.

5. Súd konanie čiastočne zastavil podľa § 145 ods. 2 CSP a to čo do sumy 112 eur, pretože žalobca, ktorý je oprávnený disponovať s predmetom konania, zobral svoju žalobu čiastočne späť do začiatku pojednávania.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP, pretože podľa názoru súdu žalovaní mali úspech v súdnom konaní takmer v celom rozsahu, a preto im súd priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % /žalovaní uhradili ku dňu podania žaloby úhrady v rozsahu presahujúcom istinu poskytnutého úveru/. Pokiaľ aj žalobca zobral svoju žalobu späť pre splátky vykonané žalovanými v súdnom konaní tak je potrebné uviesť, že takéto úhrady žalovaných nemožno považovať za príčinu čiastočného zastavenia konania, nakoľko ich vykonávali v prospech žalobcu, hoci ten nemal právny nárok na ich zaplatenie a to z vyššie uvedených dôvodov.

7. Uvedený rozsudok v zamietajúcej časti (II. výrok) a závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (III. výrok) napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. V odvolaní uviedol, že v konaní bolo podľa jeho názoru nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá § 92 ods. 8 Zákona o bankách, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V konaní bolo preukázané, že žalovaní boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaní boli v zmysle platobnej histórie úveru a predložených výziev postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi opakovane (vyplývajú z platobnej histórie), najneskôr od 21.04.2017, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 09.12.2019, t. j. celkom jednoznačne po nepretržitom omeškaní s plnením čo len časti záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, in concreto 962 dní) a zároveň bolo preukázané, že žalovaní boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev (Výzva zo dňa 17.08.2017; Výzva zo dňa 27.02.2018 podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, ktorej doručenie v konaní nebolo sporným, Výzva zo dňa 01.04.2018 (oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti), ktorej doručenie žalobca preukázal doručenkami; Výzva zo dňa 22.08.2019 podľa ust. § 92 ods. 8 ZoB, ku ktorej podací hárok žalobca prikladá v prílohe odvolania). Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom súdu, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v

omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 5Co/351/2017 - 153 zo dňa 24.05.2018 a sp. zn. 19Co/64/2018 zo dňa 27.03.2019, na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/2/2019 z 20.02.2020. Je zrejme, že postupca žalovaných vyzýval aj výzvami zo dňa 02.08.2016, 02.05.2017, 31.05.2017 a 03.07.2017, kedy za jednotlivé výzvy vyúčtoval žalovaným zmluvnú pokutu vo výške 25 eur (Zmluvná pokuta za upomienky podľa sadzobníka, zmena 8 eur pre výzvu zo dňa 03.07.2017 na základe zverejnenia). V súvislosti s predloženou výzvou zo dňa 01.04.2018 označenou ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ (s kópiou doručeníek) nie je žalobcovi zrejme, z akého dôvodu súd uvedené podanie nepovažoval za kvalifikovanú výzvu banky v zmysle § 92 ods.8 ZoB. Obsahom podania zo dňa 01.04.2018 bola okrem iného aj výzva postupcu, aby žalovaní uhradili dlžnú sumu. Žalobcovi teda nie je zrejme, z akého dôvodu uvedenú výzvu postupcu súd pri skúmaní splnenia podmienok ust. § 92 ods. 8 ZoB nezohľadnil, resp. z akého právneho predpisu vychádzal, ak uviedol, že výzva podľa § 92 ods. 8 ZoB má obsahovať osobitné náležitosti - a to upozornenie na omeškanie, jeho následok a možnosť jeho zvrátenia. V nadväznosti na uvedené poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12CoCsp/31/2020 z 25.02.2021, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11CoCsp/1/2021 z 18.03.2021, uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/152/2019 zo dňa 15.04.2020. Na základe vyššie uvedených skutočností mal žalobca za to, že v konaní preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu a súd vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Posúdením obsahu predmetnej „zosplatňovacej“ výzvy možno zároveň dospieť k záveru, že táto spĺňa aj podmienky výzvy podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, nakoľko vyžaduje splnenie povinnosti splniť dlžný záväzok do 15 dní, za trvania omeškania dlhšieho ako 3 mesiace. Pre úplnosť uviedol, že pokiaľ v konaní tvrdil, že právny predchodca žalobcu vykonal nejaký úkon - v tomto prípade, že právny predchodca žalobcu žalovaných opakovane vyzýval resp. vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru - potom nemusí osobitne tvrdiť, že tieto výzvy odoslal a dal na poštovú prepravu, nakoľko je to zrejme už zo samotného tvrdenia, že voči druhej strane takýto úkon vykonal. Tiež žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 9CoCsp/81/2020 z 16.03.2021. Súd prvej inštancie však prijal len stručný záver ohľadom neunesenia dôkazného bremena zo strany žalobcu - a to napriek tomu, že žalobca v konaní predložil doručenkú k výzve, ktorá doručenie písomností bezpochyby preukazuje ako aj podací hárok, ktorý bez ďalšieho preukazujú doručenie do sféry dispozície žalovaných. Ďalej poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13CoCsp/43/2020 z 18.05.2021. Ohľadom doručenia jednotlivých výziev žalobca tvrdil a tvrdí, že predmetné výzvy boli žalovaným riadne doručené, pričom toto tvrdenie žalobcu bolo počas celého konania nesporným skutkovým tvrdením. Žalovaní síce formálne popreli „všetky skutkové tvrdenia žalobcu“, avšak len v rovine všeobecnej, pričom si nespĺnili povinnosť uviesť vlastné skutkové tvrdenie (napr., že k doručeniu niektorej konkrétnej výzvy na ich strane nedošlo). Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou reálne (v zmysle ust. 150 ods. 1 a nasl. CSP) popreté, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalobca (právny predchodca) a riadne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, ktoré podanie bolo žalovaným riadne doručené ako aj tvrdenie, že si predmetný postup postupca so žalovaným dohodli a žalovaní s predmetným postupom súhlasili. Žalobca namietal, že nemal vytvorený procesný priestor za situácie, kedy boli prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku. Uvedený postup súdu čo do (ne)určenia sporných tvrdení zo strany súdu vrátane predbežného právneho posúdenia veci súdom považuje žalobca za rozporný s atribútom predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, pričom na tomto základe zjavne došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti doručil spolu s odvolaním podací hárok k výzve zo dňa 22.08.2019, pričom však tento dôkaz nemožno vnímať ako novotu v odvolacom konaní, nakoľko doručenie akýchkoľvek výziev v konaní sporným nebolo.

9. Žalobca sa tiež nestotožnil s názorom súdu, v zmysle ktorého zmluva neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. ZoSÚ, nakoľko obsahuje nesprávny údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, resp. RPMN. Podľa časti II. (Súhlas s Poistením k Úveru) žalovaný 1. svojím vlastnoručným podpisom na Zmluve č. 5038344565 zo dňa 07.02.2013 (ďalej aj „Zmluva“) potvrdil, že má záujem zabezpečiť plnením z poistenia pohľadávku postupcu a žiada poistenie v rozsahu „Rozšírený súbor

poistenia“. Podľa časti I. bodu II. Zmluvy je poplatok za poistenie k úveru 4,02 eur mesačne. Pri výpočte celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ako aj ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej ako „RPMN“) je potrebné mať na zreteli, že poistenie schopnosti splácať úver ako typ zabezpečenia záväzkov plynúcich zo Zmluvy je v tomto prípade fakultatívne, t. j. ide o možnosť, nie povinnosť dojednať taký druh poistenia - dané vyplýva priamo zo Zmluvy (kde je hneď v úvode vyslovene uvedené, že poistenie je poskytnuté so súhlasom a na žiadosť dlžníka). Keďže poistenie nebolo povinné (záležalo len od preferencie dlžníka), Zmluvu bolo možné uzavrieť a úver poskytnúť za rovnakých podmienok aj bez poistenia. Poistné do výpočtu celkových nákladov v takomto prípade z dôvodu jeho fakultatívnosti nevstupuje - nie je teda povinné a úverovú zmluvu za rovnakých podmienok môže klient uzatvoriť aj bez dojednaného poistenia. Takto „fakultatívne“ koncipované poistenie potom v zmysle ust. § 2 písm. g) ZoSÚ nie je zahrnuté do výpočtu celkových nákladov a teda ani do RPMN. V prípade odpočítania poplatku za dobrovoľné poistenie od mesačnej splátky úveru (119,01 - 4,02) dospejeme k mesačnej splátke vo výške 114,99 eur. V prípade jednoduchého matematického výpočtu súdu potom možno dospieť k diametrálne odlišnému výsledku ($114,99 \times 120 = 13\,798,80$ eur), ktorá suma je rozdielna minimálne od údaju uvedeného v Zmluve (13 764,92 €), v celých číslach menej ako 0,3 % (!). Výpočet celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti s poskytnutím úveru použitý súdom, preto považoval žalobca za svojvoľný, nakoľko nezohľadňuje fakultatívnosť poistenia, a teda vynechanie poplatku za poistenie pri zahrnutí do celkovej čiastky podľa ust. § 2 písm. g) ZoSÚ. Žalobca mal na základe vyššie uvedeného za to, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, je v Zmluve uvedená správne, a teda v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, a zároveň ďalej v tejto súvislosti zastal názor, že je splnená i zákonná požiadavka správnosti výšky mesačnej splátky v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Žalovaní nemohli byť v dôsledku uvedeného v žiadnom prípade postupcom uvedený do omylu v otázke výšky svojich záväzkov zo Zmluvy a súd svojím rozhodnutím neprímerane prísno sankcionuje veriteľa za situácie, kedy Zmluva spĺňa náležitosti vyžadované ZoSÚ. Prihliadnúc k obsahu Zmluvy žalobca zastal názor, že uvedená zmluva spĺňa všetky náležitosti uvádzané v ustanovení § 9 ods. 2 ZoSÚ. Spotrebiteľ (žalovaní) bol v zmysle požiadavky ZoSÚ zrozumiteľne informovaný o celkovej čiastke spojenej s úverom, pričom tento údaj bol postupcom uvedený v súlade so zákonom. Žalobca podoporne poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C- 42/15 judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

10. Žalovaní v 1. a 2. rade vo vyjadrení k odvolaniu uviedli, že na svojom odpore a vyjadrení trvajú v celom rozsahu. Popierajú nárok žalobcu v celom rozsahu a neuznávajú ho čo do dôvodu a výšky. Popierajú všetky skutkové okolnosti uvádzané žalobcom s poukazom na § 151 CSP. Nesúhlasia s odvolaním žalobcu a žiadajú, aby súd zamietol odvolanie a ponechal rozsudok súdu prvej inštancie.

11. Žalobca v odvolacej replike uviedol, že trvá na podanom odvolaní a navrhuje, aby odvolací súd podanej žalobe vyhovel.

12. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti (II. výrok) a závislom výroku o nároku na náhradu trov konania (III. výrok) je vecne správne a odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti (II. výrok) a vo výroku o trovách konania (III. výrok) ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ust. § 387 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav a z neho vyvodil aj správny právny záver pričom dôvod do rozhodnutia zrozumiteľne uviedol akými závermi a myšlienkový postup pri sa riadil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje, správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie má oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Za rozhodujúce odvolací súd považoval závery súdu prvej inštancie uvedené v bode 21. odôvodnenia rozsudku (str. 13 rozsudku) v tom, že žalobca v súdnom konaní nepredložil žiadny listinný dôkaz o tom, že by účinným spôsobom doručil žalovaným či už výzvu na zaplatenie omeškaných splátok alebo vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, a preto ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky 09.12.2019 nebola pohľadávka splatná nakoľko nedošlo k jej predčasnému zosplateniu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. V dôsledku uvedených skutočností tak neboli splnené zákonné podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pretože ide o bankovú pohľadávku, ktorú možno postúpiť len ak v čase postúpenia bola splatná. Žalobca nepreukázal doručenie osobitnej výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovaným a to pred postúpením pohľadávky. V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Pričom dôkazné bremeno zaťažuje veriteľa.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu predložil súdu prvej inštancie písomné výzvy adresované žalovaným na zaplatenie omeškaných splátok zo dňa 27.02.2018 (č.l. 79, 80 spisu) a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 01.04.2018 (č.l. 23, 24 spisu) k čomu však počas prvoinštančného konania ani doposiaľ nepredložil listinný dôkaz preukazujúci tú skutočnosť, že tieto listiny aj žalovaným doručil.

18. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že právny predchodca žalobcu výzvou dňa 22.08.2019 (č.l. 77, 78 spisu) vyzval žalovaných na zaplatenie splatnej a nezaplatennej pohľadávky vo výške 7 346,70 eura s tým, že ak nedôjde k úhrade tejto sumy banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Do rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobca nepredložil listinný dôkaz o doručení tejto písomnej výzvy žalovaným. Až k podanému odvolaniu žalobca pripojil podací hárok č. EPH171969382 , ktorým osvedčoval odoslanie zásielky žalovaným dňa 26.08.2013 prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s..

19. Ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatennej pohľadávky, išlo o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

20. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať kedy a že došlo k zosplateniu celého úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ a že boli splnené zákonné podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti celého úveru, ktoré právny predchodca žalobcu (Slovenský sporiteľňa, a.s..) oznámil žalovaným . Z obsahu ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 OZ vyplýva, že povinnosťou veriteľa je upozorniť dlžníka na možnosť splatenia záväzku predtým, ako dôjde k zosplateniu úveru. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 OZ a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so splátkami zmysle § 565 OZ. Upozornením má zákonodarca na mysli adresovanú písomnosť, ktorá sa nevyhnutne musí dostať do sféry dispozície spotrebiteľa a z jej obsahu musí byť zrejmé splnenie zákonných podmienok uplatnenia režimu v zmysle § 53 ods. 9 OZ a to jednak výslovne upozorniť spotrebiteľa na vykonanie práva veriteľa podľa § 565 OZ v súlade s § 53 ods. 9 OZ s tým, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti môže veriteľ vykonať len za predpokladu, že omeškanie so splátkou trvá.

21. Zmyslom a účelom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je umožniť klientovi (danom prípade žalovanému), aby dodatočne v zákonom stanovenej lehote splnil omeškaný záväzok a chráni tak

spotrebiteľa, aby a vyhol možnému postúpením pohľadávky na iný aj nebankový subjekt. Podľa tohto zákonného ustanovenia bola banka povinná vyzvať žalovaných, aby v stanovenej lehote splnili omeškaný záväzok t.j. úverové splátky, s ktorými je v omeškaní. Znenie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyžaduje osobitnú výzvu žalovaného upozorňujúcu na možnosť postúpenia pohľadávky postačuje, aby veriteľ pred samotným postúpením pohľadávky preukázateľne vyzval dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy, pričom nemusí dlžníka upozorňovať na prípadné postúpenie pohľadávky.

22. V súdnej veci ako je už vyššie uvedené žalobca nepredložil žiaden dôkaz o doručovaní písomných výziev adresovaných žalovaným na zaplatenie omeškaných splátok zo dňa 27.02.2018 (č.l. 79, 80 spisu) a Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 01.04.2018 (č.l. 23, 24 spisu) a preto neunesol dôkazné bremeno preukázať, že adresované písomnosti sa dostali do sféry dispozície žalovaných. Na základe týchto zistení súd prvej inštancie prijal správny záver, že nedošlo k zosplateniu úveru, preto nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu a tým nie je daná aktívna legitimácia žalobcu v tomto spore.

23. Aj odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu vychádzajúc z ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zák. o bankách dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky. Z obsahu vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu nepreukázal, že písomné výzvy adresované žalovaným na zaplatenie omeškaných splátok zo dňa 27.02.2018 (č.l. 79, 80 spisu) a Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 01.04.2018 (č.l. 23, 24 spisu) sa dostali do sféry dispozície žalovaných, preto veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s ust. § 53. ods. 9 OZ. Keďže podľa názoru odvolacieho súdu ustanovenie § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (viď bod 14.3.) umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky, išlo o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

24. Na tomto závere nič nezmení ani tá skutočnosť, že právny predchodca žalobcu výzvou dňa 22.08.2019 (č.l. 77,78 spisu) vyzval žalovaných na zaplatenie splatnej a nezaplatennej pohľadávky vo výške 7 346,70 euro s tým, že ak nedôjde k úhrade tejto sumy banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Do rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobca nepredložil listinný dôkaz o doručení tejto písomnej výzvy žalovaným. Až k podanému odvolaniu žalobca pripojil podací hárok č. EPH171969382, ktorým osvedčoval odoslanie zásielky žalovaným dňa 26.08.2013 prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s.. Znenie ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyžaduje osobitnú výzvu žalovaného upozorňujúcu na možnosť postúpenia pohľadávky postačuje, aby veriteľ pred samotným postúpením pohľadávky preukázateľne vyzval dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy, pričom nemusí dlžníka upozorňovať na prípadné postúpenie pohľadávky. Pretože žalobca nepreukázal počas prvoinštančného konania doručenie tejto výzvy žalovaným treba vychádzať z toho záveru, že adresované písomnosti sa nedostali do sféry dispozície žalovaných. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že až k podanému odvolaniu žalobca pripojil podací hárok č. EPH171969382, ktorým osvedčoval odoslanie zásielky žalovaným dňa 26.08.2013 prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., ktorou vyzval žalovaných na zaplatenie celého už zosplateného úveru. Na tento dôkaz odvolací súd neprihliadol, pretože ho považoval za novotu, ktorú už nemožno v odvolacom konaní použiť, pretože nejde o prostriedok procesnej obrny predpokladaný v ust. § 366 písm. a) až d) CSP. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

25. Neobstojí ani obrana žalobcu, že podľa jeho tvrdenia nemal vytvorený procesný priestor za situácie, kedy boli prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku. Žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že na pojednávaní neurčil sporne tvrdenia vrátane predbežného právneho posúdenia veci súdom považuje žalobca za rozporný s atribútom predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, pričom na tomto základe zjavne došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z obsahu zápisnice o pojednávaní konanom dňa 04.10.2021 pred súdom prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP určil, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná, ktoré dôkazy nevykoná a uviedol tiež predbežné posúdenie veci.

26. Odvolací súd záverom uvádza, že v prípade aj keby vzal do úvahy ako dôkaz podací hárok č. EPH171969382 , ktorým osvedčoval odoslanie zásielky žalovaným dňa 26.08.2013 - výzvu dňa 22.08.2019 (č.l. 77,78 spisu), ktorou vyzval žalovaných na zaplatenie splatnej a nezaplátenej pohľadávky vo výške 7 346,70 euro prostredníctvom Slovenskej pošty, a.s., nemohol by odvolaniu žalobcu vyhovieť, pretože ako je vyššie uvedené v danej veci zo strany pôvodného veriteľa došlo k neplatnému postúpeniu pohľadávky, ktorá nebola splatná a tým nie je daná aktívna legitímácia žalobcu v tomto spore. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní úspešným žalovaným nepriznal voči žalobcovi nárok na ich náhradu, pretože im v súvislosti s týmto odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).